

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Ο Βασιλεύς Κωνσταντίνος στην Έκθεση της κ. Φλωρά Καραβία. Κρίσεις και επικρίσεις. Ο Κεφαλλονίτης εὖζωνος κι' ο Ρουμελιώτης φαντάρος. Ο κ. Βενιζέλος...δρεμεύς. Πώς νίκησε τους 'Ανωγειανούς. Σὲ πέντε λεπτά στην κορυφή του Λυκαβητεύ. Ο νουῆς και οἱ πόδες. Ο Γεράσιμος κι' ο ἄτυχος ὁ Δάντης, κλπ. κλπ.

ΟΝ 'Απρίλιο του 1913, ἡ γνωστή ζωγράφος κ. Φλώρα Καραβία, ἡ ὅποια εἶχε παρακολουθήσει καὶ ζωγραφίσει τὸν 'Ελληνοτουρκικὸν πόλεμον, ἔκλειεν ἑξῆσιν τῶν πολεμικῶν εἰκόνων τῆς σὺ ἀλίστειο τῶν 'Ελλήνων, στὴν Ἀθήνα.

Τὴν ἔβλεπεν αὐτὴ ἐπεξερχομένη ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντίνος, καὶ ὅλη ἡ τότε Βασιλικὴ οἰκογένεια τῆς 'Ελλάδος. Ὁ Βασιλεὺς μάλιστα, κρατοῦσε καὶ ἕνα δευτεράκι. Ἦσαν διὰ σκότος τοῦ, τὰ ὅποια ἡ κ. Καραβία τοῦ εἶχε κάμει στὸ στρατόπεδον καὶ τὸν εἶχε παρακαλέσει, νὰ τῆς τὴν στείλῃ, γιὰ νὰ τὰ ἔλῃ καὶ αὐτὰ στὴν ἑκθεσὶ τῆς.

Καὶ ὁ Κωνσταντίνος τῆς τὰ ἐπῆγε μωνάχος τοῦ.

Κιττάζοντας κατόπιν ὁ Κωνσταντίνος τίς εἰκόνες, ἀνεγνώρισε πολλοὺς ἀξιωματικούς, καὶ ἔλεγε τῇ γυναικὶ τοῦ γιὰ τὸν καθένα.

Μπορὸς σ' ἕνα σκότος στάθηκε ἀξαρνα.
—Νά, εἶπε, καὶ ὁ Καλάρης. Μὰ εἶνε ἴδιος. Μόνον ποὺ τὸν ἔχετε ἄγριο πολὺ καὶ μ' ἕνα ἄερα εἰσαγωγικὰ πολεμοχαρῆ, σάν... Ἄρη!

—Κ αὐτὸς ὁ ἄρης !.. τοῦ εἶπεν ἕνας ἀπὸ τοὺς παρισταμένους.
Παρακάτω ὁ Βασιλεὺς εἶδε τὸν Μαλάμο.

—Αὐτὸς εἶνε ὁ Μαλάμος, εἶπε. Λίγο ἐξωραϊσμένο τὸν ἔχετε, ποὺ φαίνεται, κυρία Καραβία. Δὲν εἶν' ἐταί; Ἀγριώτερον τὸν λίγο, νὰ φαίνεται ὅπως ἦταν... στὸν πόλεμον.

Σ' ἕνα ἄλλο μέρος ἔπαιξε ἕνα σκότος τοῦ τότε ὑπολοχαγοῦ τοῦ ποροβολικοῦ κ. Διγενῆ, καθισμένου στὸ ἄνοιγμα τῆς σπηλῆς του.

—Ποῦ τὸν σκατοῦσαν τὸν Διγενῆ; ρώτησεν ὁ Βασιλεὺς.
—Στὴν Κανέττα. Μεγαλειότητα, ἀνεφώνησεν ἡ κ. Καραβία.

—Στὴν Κανέττα ! Ἔτσι περιποιημένος, τὸ λοιπόν, καὶ ξυρισμένος ἦταν ὁ Διγενῆς στὴν Κανέττα ;

Παρακάτω εἶδε τὸ σκότος ἑνὸς εὖζωνος καὶ ζήτησεν ἐξηγήσεις.
Ἦ κ. Καραβία τοῦ εἶπεν ὅτι ὁ εὖζωνος ἐκεῖνος, ἦταν ἕνας ἐβελοντής, ποὺ ἦρθεν ἐκ τούτου ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν, γιὰ νὰ πολεμήσῃ.

—Κατάγεται ἀπὸ τὴν Κεφαλλονίαν, Μεγαλειότητα, ἐπρόσθεσεν ἡ κ. Καραβία.

—Κεφαλλονίτης κι' εὖζωνος ! Αὐτὸ δὲν πάει, εἶπεν ὁ Βασιλεὺς. Εἶνε σόλογο !

—Αὐτὸς ὁ δεκανεὺς ποῖος εἶνε ; ρώτησεν ὁ Κωνσταντίνος, ὅταν ἔφθασε μπροστὰ στὸ σκότος ἑνὸς δεκανεὺς τοῦ πεζικοῦ, ποὺ καθόταν σταυρατόδι.

—Εἶνε, Μεγαλειότητα, ὁ κ. Σταματινός, ποὺ γράφει....

—Μ' ἕναν καταρροφῆτη πλῆθι ;
—Ναὶ καὶ μὲ μεγάλη δάση.

—Εἶνε καὶ σπαρτά ;
—Ὁλόκληροι κάμτοι, σάν πράσινες θάλασσες..

Κι' ἔπειτα ἐπρόσθεσε :

—Μπορὸς νὰ σὲς γράφω ἀπὸ ἐκεῖ κάτω ;
—Γιὰτὶ ἀλλ... ἔβλεπε ἡ Τζίνα ὀλόκληρη. Νὰ σὰς δώσω τὴ διεύθυνσίν μου...

Ἐκεῖνος χαμογέλασε.

—Μὲν κάνετε τὸν κόπον ! Τὴν ξέρω ἀπὸ καιρό...

Ἦ Τζίνα κακίστη ἀπὸ μιὰ παράξενη χαρά. Τὴν ἀγαποῦσε λοιπὸν χωρὶς, δίχως νὰ τοιμάτῃ νὰ τῆς ἐξομολογήτῃ τὸν ἔρωτά του ;

—Γράψτε μου... τοῦ εἶπε, καὶ τὸν κίτταξε βαθεῖα στὰ μάτια. Θὰ σὰς ἀπαντήσω...

Ἐκεῖνος τότε, λαμπρακοπώντας ἀπὸ τὴν εὐτυχίαν του, τῆς ἔδωσε τὸ χέρι του. Τὸ χέρι τοῦ δολοφόνου ; Τὴν πρελλὴ ποὺ ἦταν ἡ Κάτω

ΔΕΛΤΙΟΝ

ΜΕΓΑΛΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ
ΔΕΛΤΙΟΝ
"ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ", ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ,

ΔΩΡΑ 500 ΧΙΛΙΑΔΩΝ ΔΡΑΧΜΩΝ

Ἀθήναι, 1 Δεκεμβρίου 1933

JEANNE GALZY

—Ἄ, ὁ Στάμ. Στάμ. τῆς «Ἀεροπόλεως», εἶπεν ὁ Βασιλεὺς, νυτάζοντας τὸ σκότος πρὸς χαλὰ. Ἄλλος σολικισμός πάλι ἐδῶ. Αὐτός, ποὺ εἶνε Ρουμελιώτης, δὲν ἔπρεπε νάναί φαντάρος, ἀλλὰ εὖζωνος !...

Μιά φορὰ ὁ κ. Ἐλευθέριος Βενιζέλος βρισκόταν στὸ χωριὸ τοῦ Μυλοποτάμιου Ἀνώγεια, 700 μέτρα πάνω ἀπ' τὴ θάλασσα, καὶ παραβῆκε μὲ τοὺς Ἀνωγειανούς, τοὺς πατριώτες τοῦ κ. Β. Σκουλά, στὸ τρέξιμο.

Στὸ ἀγώνισμα αὐτὸ ὁ κ. Βενιζέλος ἦρθε πρῶτος στὴν ἀνηφορίαν, ἔπεράσε δηλαδὴ τοὺς Ἀνωγειανούς στὸ τρέξιμο, ἂν καὶ οἱ ἀντίπαλοί του ἦσαν ὅλοι τοσπάνηδες, μαθημένοι ἀπὸ κακοτοπιὰς καὶ κατσάδραχα...

Ὅταν ὁ κ. Βενιζέλος σπυδαῖεν ὡς φοιτητὴς στὴν Ἀθήνα, καθόταν σ' ἕνα σπίτι τῆς οδοῦ Ὁμήρου μαζὺ μὲ ἄλλους φίλους καὶ συμπατριώτες του, τὸν ἱατρὸν Μουσοῦρον ἀπὸ τὸ Ρέθυμνο καὶ τὸν ἀδελφόν του Μίνωα, τὸν κ. Σαριδάκη καὶ ἕνα μακαρίτην Καφιόττον, ποὺ εἶχε γίνει δικηγόρος ἔπειτα.

Μιά μέρα, ποὺ ὅλη ἡ παρέα καθόταν στὸ μπαλκόνι τοῦ διαμετήντων, καὶ κίτταζαν τὸν Λικαβητό, τοῦς λέει ὁ κ. Βενιζέλος :

—Βάζετε στοίχημα νὰ ἀνεβῶ, στὴν κορυφὴ τοῦ Λικαβητοῦ, σὲ πέντε μοναχὰ λεπτά !

—Σὲ πέντε λεπτά, τοῦ εἶπαν οἱ ἄλλοι, εἶνε ἐντελὼς ἀδύνατον. Τὸ στοίχημα ὅστος ἐπῆλθῃ καὶ ὁ κ. Βενιζέλος ἐξεπῆλθε.

Γρήγορος, σάν τὸ λακκάδι, σὲ πέντε λεπτά, βρόδηνε σπαραγματικῶς στὴν κορυφὴ τοῦ Λικαβητοῦ.

—Ποῦ γερὰ εἶνε τὰ πόδια σου ! τοῦ εἶπαν τότε οἱ φίλοι του.

Ἔπειτα ὅμως ἀπὸ λίγα χρόνια, ἀπέδειξε ὅτι καὶ τὸ κεφάλι του ἦταν γερὸ. Καὶ πειράζοντας καμμιὰ φορὰ τοὺς φίλους του, ποὺ τὸν ἐθαίμαζαν γιὰ τὴς πολιτικῆς του ἐπιτυχίας, τοὺς ἔλεγε, ἀναθημαζώντας τοὺς τὸ στοίχημα τοῦ Λικαβητοῦ, τὸ ἀρχαῖον ρητὴν παρηλαγμένο :

—Νοῦς ἰγυῖς, βρὲ κοπέλλια.. εἰς πόδας ἰγυεῖς !..

Ὁ μακαρίτης Ταγκόπουλος, ὁ διευθυντὴς τοῦ «Νουμά», ἐπείραζε πολλὴ καὶ μάλιστα καυστική.

Μιά μέρα σ' ἕνα καφενεῖο, ποὺ ἐσύχναζαν διάφοροι λόγιοι καὶ ποιηταί, εἶδε τὸν ποιητὴ κ. Γερ. Σπαταλά, νὰ καθεῖται σὲ μιὰ ἄκροῦλα, καὶ ὅλο κατὶ νὰ γράφῃ, νὰ διορθώνῃ καὶ νὰ σβύνῃ.

Ὁ μακαρίτης Ταγκόπουλος τὸν ἐπλησίασε τότε καὶ τὸν ρώτησε :

—Τί κάνεις, βρὲ Γεράσιμε, αὐτοῦ ;
—Μεταφράζω τὸν Ντάντε, τοῦ ἀπάντησεν ὁ Σπαταλάς.

Κι' ὁ Ταγκόπουλος τοῦ εἶπε :

—Ἀφού ἔπρεπε στὰ χέρια σου, καλὰ νὰ τοῦ κάνης !..

Ὅταν στὰ 1920 ἐκλήθη ὁ μακαρίτης ποιητὴς Λάμπρος Πορφύρας εἰς τὸν στρατὸν, ὡς ἑφδρος, στενοχωρήθηκε πολλὴ.

Παρουσίαστικε λοιπὸν, φόρεσε τὴ στολὴ τοῦ στρατιώτου καὶ προσπαθοῦσε δσον τὸ δυνατόν νὰ...γλυτώνῃ ἀπὸ τὴς στρατιωτικῆς ὑποχρέσεως.

Τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη ἔβραζε ὁ πόλεμος στὴ Μικρὰ Ἀσία καὶ κάθε λίγο ἔστελναν στρατιωτικὰς ἀποστολὰς ἀπὸ τὴν Ἀθήνα στὴ Σμύρνη. Σὲ μιὰ ἀπὸ τὴς ἀποστολὰς αὐτὲς πῆρε τὸ σχέδιο καὶ τὸν Πορφύρα, τοῦ ὁποῦο

τὸ ἀληθινὸν του ὄνομα ἦταν Δημ. Σήφωμος.

Ὁ Πορφύρας στενοχωρήθηκε πάρα πολὺ, γιὰτὶ καταλάβαινε ὅτι τὸ ἀσθενικὸν του σώμα καὶ ἡ παθητικὴ του κρᾶσις δὲν θὰ ἀντεῖχαν σὲ μιὰ τόσο μεγάλῃ καὶ σκληρῇ ἐκστρατείᾳ, ὅπως ἦταν ἡ Μικρασιατικὴ.

Εὐτυχῶς μεσολάβησε τότε ὁ Πάυλος Νιρβάνας, ὁ ὁποῖος τὸν γλύτωσε ἀπὸ τὴ δύσκολη τὴ θέσι του καὶ τὸν ἔβγαλε κι' ἀπὸ τὴν μεγάλῃ του στενοχωρίαν.

Ὁ Νιρβάνας λοιπὸν ἔγραψε ἕνα γράμμα εἰς τὸν τότε ὑπουργὸν τῶν Στρατιωτικῶν καὶ τοῦ ἔλεγε πῶς :

«Ἄν δὲν πάει στὴ Μικρὰ Ἀσία ὁ Λάμπρος Πορφύρας, ὁ στρατὸς δὲν θὰ χάσῃ τίποτα, παρὰ ἕναν...κακὸν ἱσὸς πολεμιστὴν, ἐνῶ ἂν πάει, ἡ Ἑλλάς θὰ χάσῃ ἕναν μεγάλον ποιητὴν».

Ὁ ὑπουργὸς τὸ κατάλαβε αὐτὸ καὶ διέταξε νὰ μείνῃ ὁ Πορφύρας.

Κι' ἔτσι ὁ Πορφύρας ἔμεινε στὸν Πειραιᾶ σ' ὅλο τὸ διάστημα τοῦ πολέμου, ἀποσπασμένος σὲ μιὰ πάρα πολὺ εἰρηνικῇ ὑπηρεσίᾳ !..